

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.**
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17, Praha

za účasti: **1. městys Luka nad Jihlavou**
sídlem 1. máje 76, Luka nad Jihlavou
zastoupen JUDr. Boženou Zmátlovou, advokátkou
sídlem Dvořákova 1927/5, Jihlava

2. VODOVODY A KANALIZACE Loucko s.r.o.
sídlem 1. máje 753, Luka nad Jihlavou
zastoupena Mgr. Petrem Šmídem, advokátem
sídlem Komenského 1321/1, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.8.2020, č.j. 33134/2020-MZE-15111, sp. zn. 56VH18884/2020-15111,

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit 1. osobě zúčastněné na řízení 20 200 Kč k rukám JUDr. Boženy Zmátlové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce je povinen zaplatit 2. osobě zúčastněné na řízení 20 200 Kč k rukám Mgr. Petra Šmída, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o zákonnost rozhodnutí o udělení povolení k provozování vodohospodářského majetku 2. osobě zúčastněné na řízení (dále též „VAK Loucko“).
- 2. Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), rozhodnutím ze dne 6. 5. 2020, č. j. KUJI 41529/2020, vydal VAK Loucko povolení k provozování vodohospodářského majetku (kanalizace) vlastníka městyse Luka nad Jihlavou (1. osoba zúčastněná na řízení, dále též „městys“), identifikační číslo majetkové evidence (dále jen „IČME“) 6105-688703-00286192-3/3 a 6105-688703-00286192-3/4, specifikovaného v tabulce obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 274/2001 Sb.“). Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.
- 3. Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí již dvakrát zrušil pro nepřezkoumatelnost, nicméně oba jeho rozsudky byly zrušeny Nejvyšším správním soudem ke kasačním stížnostem osob zúčastněných na řízení. Nejprve soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 17. 3. 2022, č. j. 62 A 155/2020-181, který byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2023, č. j. 4 As 103/2022-89. Poté soud rozhodnutí žalovaného opětovně zrušil rozsudkem ze dne 21. 11. 2023, č. j. 62 A 155/2020-356, který zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2025, č. j. 4 As 391/2023-210, a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. V posledně zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud připustil, že napadené rozhodnutí obsahuje dílčí nedostatky odůvodnění, nicméně uzavřel, že není nepřezkoumatelné z důvodů zmiňovaných soudem v rozsudku č. j. 62 A 155/2020-356.

II. Žaloba a další vyjádření žalobce

4. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen, že žalovaný zatížil řízení neodstranitelnými procesními i hmotněprávními vadami, navíc se dostatečně nevypořádal s odvolacími námitkami.
5. Poukazuje na to, že je provozovatelem předmětné kanalizace na základě platné smlouvy o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu uzavřené se Svazem vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO (dále též „Svaz“) dne 17. 12. 1996 (dále jen „provozní smlouva“), která trvá minimálně do 31. 12. 2020, a dále na základě povolení vydaného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 3. 5. 2004, č. j. KUJI 6705/2004 OLVHZ, KUJI007JD81, které bylo zrušeno rozhodnutím krajského úřadu dne 31. 1. 2019 s odkladem vykonatelnosti.
6. Dovozuje, že správní orgány nejasně vymezily předmět řízení (v rozhodnutí o zrušení povolení k provozování byl vodohospodářský majetek vymezen odlišně), nesprávně posoudily předběžnou otázku vlastnického práva k předmětnému vodohospodářskému majetku a s tím spojené otázky existence provozní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a vlastníkem majetku a její platnosti i ve vztahu k městysu. Provozní smlouva je podle žalobce stále platná a trvá. Otázku ukončení smlouvy ať již odstoupením či pozdější výpovědí, resp. platnost těchto úkonů žalovaný konkrétně nevypořádal.
7. Žalovaný v předcházejícím správním řízení zrušil první rozhodnutí krajského úřadu ve věci, neboť ve výroku nebyl přesně specifikován vodohospodářský majetek. Na výzvu krajského úřadu VAK Loucko zakreslil kanalizační řady do mapky a došlo k rozšíření předmětu žádosti o udělení povolení k provozování o dalších 54,43 metrů kanalizačního potrubí v ulici Za Humny. Ani po tomto doplnění však celková délka kanalizací dle žádosti (2 483,36 metrů) neodpovídá celkové délce kanalizací (2 697 metrů), k nimž bylo žalobci zrušeno povolení k provozování. Délky kanalizací krajský úřad neověřil v odpovídající dokumentaci. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předložení mapky a pasportu se zaznamenáním kanalizačních řad je dostatečným skutkovým podkladem pro vydání řešeného povolení. K namítanému rozdílu v délkách kanalizací se pak správní orgány nevyjádřily vůbec.
8. Vlastníkem kanalizace, resp. minimálně její části, je stále Svaz. I kdyby tomu tak nebylo, VAK Loucko nedoložil platnou provozní smlouvu ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. Těmito námitkami se přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Krajský úřad podle žalobce rovněž chybně odkazoval na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2017, č. j. 72 Co 153/2017-650, z něhož nelze vycházet při posuzování otázky vlastnického práva, jejíž vyřešení je nezbytným předpokladem pro vydání rozhodnutí o provozování vodohospodářského majetku. K tomu žalobce odkázal na související spory vedené Svazem v souvislosti s vodohospodářským majetkem u civilních soudů.
9. Podle žalobce se smlouva o provozování a nájmu vodohospodářského majetku č. 1/2016 ze dne 7. 3. 2018 a její dodatek č. 3 nevztahují k předmětnému majetku. Platnost dodatku č. 3 nebyla prokázána, neboť nebylo doloženo usnesení rady městysu Luka nad Jihlavou, nýbrž pouze výpis z usnesení rady. I tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul.

10. Nesouhlasí rovněž se závěry správních orgánů ohledně neplatnosti dohody o převodu majetku a zpochybňuje odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 7. 2019, č. j. KUJI 53597/2019, týkající se vypořádání majetku mezi Svazem a městysem, jakož i právní relevanci předání majetku. Pokud jde o majetek vybudovaný na základě smluv o dílo na jednotlivé investiční akce, ten nebyl doposud Svazem převeden na žádný subjekt.
11. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice, v níž poukázal na prodloužení provozní smlouvy, resp. na své oprávnění provozovat vodohospodářský majetek Svazu i po 31. 12. 2020. Navrhl, aby soud jak napadené, tak prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
12. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval i po vydání zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu. Po vydání druhého zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č. j. 10 As 266/2023-76, v němž bylo potvrzeno, že otázka vlastnictví vloženého majetku byla pravomocně vyřešena výrokem III. rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8. 7. 2019. Uvedený rozsudek přitom Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210 pominul. K rozhodnutí ve věci obce Bítovčice, který předožil VAK Loucko, by soud neměl přihlížet.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Odkázal na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné a dostatečně odůvodněné. Navrhuje žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem, i po vydání zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. Osoby zúčastněné na řízení shodně odkazují na závěry obsažené v napadeném rozhodnutí, s nimiž se ztotožňují. VAK Loucko dále uvádí, že vodohospodářský majetek vymezený v prvostupňovém rozhodnutí nelze specifikovat přesněji než na podkladě příslušných kolaudačních souhlasů a rozhodnutí stavebního úřadu. Nepřesnost délek kanalizací způsobil sám žalobce, který bez podkladů a vysvětlení rozšířil délku kanalizace; nadto to byl žalobce, kdo v rozhodné době jako provozovatel vedl majetkovou evidenci předmětných kanalizací.
15. Na svých procesních stanoviscích osoby zúčastněné na řízení setrvaly i po vydání zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu. VAK Loucko ve vyjádření z 29. 9. 2025 odmítl, že by výrok III. majetkového rozhodnutí (jímž bylo dovozeno, že vlastnické právo k vloženému majetku náleží Svazu) bylo nutné chápat jako předběžnou otázku v nynější věci. I pokud by tomu tak bylo, je nutné vycházet z celkového kontextu daného rozhodnutí, podle něhož se městys stal vlastníkem nejpozději okamžikem předání majetku Svazem dne 12. 7. 2019. K tomu přiložil související rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 8. 2025, č. j. KUJI 73528/2025, týkající se vypořádání majetku mezi obcí Bítovčice a Svazem.

V. Posouzení věci

16. Žaloba **není** důvodná.
17. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatečně vymezeného předmětu řízení (bod V. A rozsudku), poté namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí (bod V. B rozsudku). Následně se vyjádřil k námitce nesprávného posouzení naplnění podmínek dle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. žalovaným, konkrétně k otázce vlastnictví vodohospodářského majetku a platnosti smlouvy o provozování vodohospodářského majetku uzavřené mezi žalobcem a městysem (bod V. C rozsudku). Závěrem se soud vyjádřil k ostatním námitkám (bod V. D rozsudku).

V. A) K vymezení předmětu správního řízení

18. Žalobce v podané žalobě upozorňoval na vadu řízení, která měla spočívat v nedostatečné specifikaci vodohospodářského majetku (zejm. délky kanalizačních stok) v rámci předmětu správního řízení.
19. Jak soud vysvětlil již v předcházejících rozsudcích č. j. 62 A 155/2020-181 a č. j. 62 A 155/2020-181 (na něž lze nyní v podrobnostech odkázat), spor se týká části majetku, který byl veden pod IČME Svazu 6105-688703-48460915-3/1. Jde o majetek, na který byly uzavřeny dohody o převodu investorství (majetek vybudovaný) a dohody o převodu hmotného majetku ze dne 30. 12. 1997, ze dne 4. 1. 1999 a ze dne 27. 12. 2000 (majetek vložený) mezi městysem a Svazem (tato smluvní dokumentace je součástí správního spisu). Pro účely vydání povolení krajský úřad tento majetek rozdělil do dvou „podskupin“ s IČME 6105-688703-00286192-3/3 (zahrnující majetek vybudovaný) a 6105-688703-00286192-3/4 (zahrnující majetek vložený); konkrétní majetek spadající pod dané podskupiny byl popsán v tabulce obsažené ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Při vymezení vodohospodářského majetku krajský úřad postupoval podle kolaudačních rozhodnutí a souhlasů, podle smlouvy Svazu se zhotovitelem (v případě dohod o převodu investorství) a podle přejímkových listů (v případě dohod o převodu hmotného majetku). Předložené podklady byly upřesněny po zrušujícím rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. 55147/2019-MZE-15111, na základě výzvy krajského úřadu, aby VAK Loucko předmětné řady zakreslil do mapky zaslané žalobcem a do podrobnějšího pasportu kanalizace v Lukách nad Jihlavou. Na základě tohoto upřesnění došlo k prodloužení délky kanalizace v ulici Za Humny o 54,43 metrů a ke zvýšení počtu trvale napojených osob o 6.
20. V takto provedené specifikaci ve výroku rozhodnutí prvního stupně nespátřuje soud žádnou vadu. Na str. 10 a 11 rozhodnutí krajského úřadu bylo zřetelně popsáno, z jakých důvodů krajský úřad takto postupoval. K určitosti předmětu řízení se vyjádřil i žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že podle jeho názoru krajský úřad udělal vše pro to, aby zjistil skutečný stav věci a svá zjištění řádně zdůvodnil. Odstranil tak pochybení, které mu bylo vytýkáno zrušujícím rozhodnutím ze dne 9. 12. 2019, č. j. 55147/2019-MZE-15111.
21. Vytýká-li žalobce správním orgánům, že více neověřovaly doložené podklady a nezdůvodnily rozdílnost délek kanalizace dle prvostupňového rozhodnutí (v nyní posuzované věci) a dle rozhodnutí o zrušení povolení k provozování předmětné kanalizace žalobci, pak žalobce v podané žalobě ani v následujících vyjádřeních
- Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

dostatečnou určitost popisu kanalizačních stok či obsahu podkladů žádosti VAK Loucko žádným konkrétním tvrzením nevyvrátil. Jak příléhavě uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 As 276/2020-54, žalobce by jako dosavadní provozovatel kanalizace na území městyse měl mít o provozování předmětného vodohospodářského majetku přehled, proto by měl být schopen konkrétní specifikace, v čem krajský úřad při vymezení předmětu řízení pochybil. Pokud zůstala tvrzení žalobce čistě v obecné rovině, soud konstatuje, že žalobní argumentací nebylo prokázáno, že by správní orgány v předcházejícím řízení vymezily vodohospodářský majetek pro účely řízení ve smyslu § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. nedostatečně.

22. Námitka není důvodná.

V. B) K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

23. Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Tu žalobce spatřoval v nedostatečném vypořádání naplnění podmínek podle § 6 zákona č. 274/2001 Sb., konkrétně v nedostatečnosti závěru o tom, že vlastníkem vodohospodářského majetku je městys, resp. závěru o ukončení platnosti smlouvy o provozování vodohospodářského majetku uzavřené mezi žalobcem a městysem.

24. Platí přitom, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah rozhodnutí nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví jasný právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (např. v nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

25. Co se týče otázky vlastnictví vodohospodářského majetku, tou se žalovaný zabýval na str. 5 napadeného rozhodnutí. Vycházel z toho, že otázka vlastnictví jednotlivých částí vodohospodářského majetku byla krajským úřadem i žalovaným opakovaně řešena v jiných řízeních se závěrem, že majetek náleží městysi. Soud souhlasí se žalobcem, že uvedený závěr je obecný. Je však nutno vzít v úvahu, že problematika vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku byla správními orgány (i soudy) již opakovaně řešena, přičemž důvody nynějšího závěru žalovaného vycházely z prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu, který se otázkou vlastnictví majetku zabýval na stranách 11 a 12 svého rozhodnutí. Krajský úřad vycházel z toho, že vlastníkem jak majetku vybudovaného podle dohod o převodu investorství, tak majetku vloženého v době vydání rozhodnutí byl městys. Co se týče majetku vloženého, krajský úřad měl za to, že dohody o převodu hmotného majetku mezi Svazem a městysem jsou absolutně neplatné. U majetku vybudovaného krajský úřad zohlednil, že dohody o

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

převodu investorství umožňovaly Svazu zajistit kompletní realizaci stavby s tím, že po jejím dokončení ji Svaz zařadí do majetku městyse vloženého do Svazu; jiná listina dokládající vlastnictví městyse tedy podle krajského úřadu k převodu majetku nebyla potřeba. Krajský úřad podotkl, že shodný názor vyslovil i Okresní soud v Jihlavě v usnesení ze dne 13. 12. 2017, č. j. 72 Co 153/2017-650. Na aplikovatelnosti tohoto závěru podle krajského úřadu nic neměnil ani fakt, že usnesením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 21. 3. 2018, č. j. 108 C 57/2015-354, bylo zastaveno řízení o zaplacení určité částky jako bezdůvodného obohacení za užívání hospodářského majetku a věc byla postoupena krajskému úřadu.

26. Z výše uvedeného je patrné, že důvody, pro které žalovaný nepřisvědčil odvolací námitce žalobce ohledně vlastnictví vodohospodářského majetku, jsou obsaženy především v rozhodnutí krajského úřadu. Vzhledem k tomu, že správní řízení je nutné chápat jako jeden celek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), nahlíží soud na rozhodnutí žalovaného v kontextu závěrů krajského úřadu obsažených v jeho rozhodnutí. V případě, že se žalovaný s důvody uváděnými krajským úřadem ztotožnil, nebylo nutné, aby v napadeném rozhodnutí své úvahy detailněji rozváděl a opakoval závěry krajského úřadu, které byly žalobci známé, ale věcně s nimi nesouhlasil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, zejm. body 30 a 31). Odůvodnění otázky vlastnictví vodohospodářského majetku v napadeném rozhodnutí tak je dostatečné. K totožnému závěru ostatně soud dospěl již v předchozích rozsudcích (viz bod 33 rozsudku č. j. 62 A 155/2020-181 a bod 22 rozsudku č. j. 62 A 155/2020-356).
27. V otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k zániku práv a povinností z provozní smlouvy mezi žalobcem a městysem je nutné vycházet ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v bodě 51 zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210. Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí „*zohlednil ukončení provozní smlouvy a konkrétní způsob jejího ukončení (zda výpovědí či odstoupením od smlouvy) označil za nepodstatný vzhledem ke svému předchozímu závěru, že vlastníkem předmětného vodohospodářského majetku je městys. Z rozhodnutí žalovaného tedy alespoň rámcově vyplývá, na základě jakých skutečností a úvah rozhodl.*“ Dílčí nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nejsou natolik závažné, aby měly za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Ani v otázce existence provozní smlouvy mezi žalobcem a městysem tedy napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.
28. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval jeho argumenty ohledně usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2017, č.j. 72 Co 153/2017-650, tak krajský úřad konstatoval, že jeho úsudek, který je shodný se závěry citovaného usnesení, si utvořil sám. Žalovaný potvrdil závěry krajského úřadu ohledně vlastnictví předmětného vodohospodářského majetku. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek, nebylo nezbytně nutné, aby žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně vysvětloval, zda poukaz na předmětné usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 72 Co 153/2017-650 byl přiléhavý. Důležité bylo, že z rozhodnutí žalovaného vyplynulo, že věc v otázce vlastnictví vodohospodářského

majetku posoudil shodně jako krajský úřad. Ani tato skutečnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

29. Lze doplnit, že ani soud z úřední činnosti (§ 76 odst. 1 s. ř. s.) nezjistil žádnou vadu, která by mu bránila v přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů.
30. Námitka není důvodná.

V. C) K naplnění podmínek podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb.

31. Žalobce zpochybňoval rovněž závěry žalovaného ohledně naplnění podmínek podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., tj. otázku vlastnictví vodohospodářského majetku a existenci jiné provozní smlouvy.

V. C. 1. Vlastnictví vodohospodářského majetku

32. Podle § 6 odst. 2 písm. b) zákona č. 274/2001 Sb. vydá krajský úřad povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace jen osobě, která je vlastníkem vodovodu nebo kanalizace nebo s vlastníkem vodovodu nebo kanalizace uzavřela smlouvu, která ji opravňuje vodovod nebo kanalizaci provozovat; v případě, že vodovod nebo kanalizace provozně souvisí s vodovody nebo kanalizacemi jiných vlastníků, musí být doloženo, že s nimi má vlastník uzavřenou písemnou dohodu podle § 8 odst. 3 tohoto zákona.
33. Z citovaného ustanovení plyne, že otázka vlastnictví vodohospodářského majetku je klíčová pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o povolení provozování vodohospodářského majetku, neboť osobou oprávněnou k získání povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace anebo k uzavření provozní smlouvy je vlastník vodovodu nebo kanalizace.
34. Správní orgány měly za prokázané, že vodohospodářský majetek, na který bylo uděleno povolení k provozování, je ve vlastnictví městyse. K dohodám o převodu majetku do roku 2000 krajský úřad zmínil, že ty sice byly podepsané starostkou městyse, ovšem podléhaly schválení zastupitelstvem. V Moravském zemském archivu bylo zjištěno, že v žádném usnesení zastupitelstva z daného časového období není zmínka o schválení dohody o převodu majetku mezi městysem a Svazem; podle krajského úřadu jsou tudíž uvedené dohody absolutně neplatné. I kdyby se tento názor ukázal jako nesprávný, krajský úřad odkázal na své rozhodnutí ze dne 8. 7. 2019, č. j. KUJI 53597/2019, a na něj navazující protokol o předání majetku ze dne 12. 7. 2019. Na vlastnictví majetku vybudovaného podle dohod o převodu investorství krajský úřad nahlížel stejně jako na majetek vložený městysem do Svazu v době od 1. 1. 2001; i k němu tak městysu svědčilo podle správních orgánů vlastnické právo. K tomu krajský úřad odkázal na znění dohod o investorství (viz bod 19 výše).

V. C. 1. a) Majetek vložený (převedený na základě dohod o převodu majetku do roku 2000)

35. Závěr správních orgánů, že majetek vložený byl v době vydání napadeného rozhodnutí ve vlastnictví městyse, neboť dohody o převodu movitého majetku byly absolutně neplatné, potvrdila judikatura Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č. j. 10 As 350/2022-56, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že převod věcí musel být podle starého obecního zřízení schválen zastupitelstvem, jinak byl absolutně neplatný pro rozpor se zákonem. V potaz bylo třeba vzít i zákon č. 250/2000 Sb., o rozpočtových Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

pravidlech územních rozpočtů, který v § 38 odst. 1 ve spojení s odst. 2 s účinností od 1. 1. 2001 vyloučil možnost svazků obcí vlastnit majetek vložený do nich jednotlivými členskými obcemi. Zákon jednoznačně stanovil, že takový majetek zůstává ve vlastnictví obcí. Za nerozhodnou považoval Nejvyšší správní soud skutečnost, zda některý z účastníků absolutní neplatnost způsobil.

36. Aplikovatelnost výše vyslovených závěrů v nynější věci a správnost závěru žalovaného, že městys byl vlastníkem vloženého majetku, potvrdil závazně Nejvyšší správní soud v bodě 56 zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210. Soud proto v podrobnostech odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 10 As 350/2022-56, resp. bod 56 zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210, v němž byly vysvětleny důvody nemožnosti aplikace žalobcem zmiňované judikatury Nejvyššího správního soudu v nynější věci. Lze tak uzavřít, že vlastníkem majetku vloženého (převedeného na základě dohod o převodu majetku) je a po celou dobu členství ve Svazu byl městys z důvodu absolutní neplatnosti převodu tohoto majetku do vlastnictví Svazu. Závěry správních orgánů obou stupňů jsou tedy věcně správné.

V. C. 1. b) Majetek vybudovaný (na základě dohod o převodu investorství)

37. K majetku vybudovanému na základě dohod o převodu investorství soud již v rozsudku č. j. 62 A 155/2020-356 vyslovil, že ze smluv o investorství nelze dovozovat vůli smluvních stran převést smluvně vlastnické právo k vybudovanému majetku na Svaz. Předmět těchto dohod byl formulován zcela jednoznačně jako převod investorství. To znamená, že Svaz na základě těchto dohod pro členskou obec měl zajistit a realizovat konkrétní stavbu, která pak bude vložena do jejího majetkového podílu ve Svazu a bude zařazena pro účely evidence do majetku vloženého do Svazu (čl. 8.1, čl. 10.4 a čl. 10.9 stanov Svazu; dále též „Stanovy“). Převedení majetkového práva obce (převod vlastnictví) takovou smlouvou na Svaz by nadto bylo v rozporu § 38 zákona č. 250/2000 Sb. Nabývacím titulem Svazu k vlastnictví budovaných nemovitostí tak dohody o převodu investorství být nemohou.
38. Žalobce předmětný majetek označuje za majetek vybudovaný vlastní činností Svazu a z toho dovozuje vlastnictví Svazu. Tento závěr je však v přímém rozporu s obsahem dohod o převodu investorství. Z nich jasně plyne projev vůle smluvních stran, že jde o kategorii majetku, který bude zařazen do majetku městyse vloženého do Svazu. Jen z té skutečnosti, že Svaz vystupoval v postavení stavebníka na základě dohod o převodu investorství, v žádném případě nelze dovodit originární nabytí vlastnického práva Svazem k realizované stavbě. Stavebníkem se stal Svaz na základě dohod o převodu investorství uzavřených s městysem. Na základě takového smluvního ujednání nemohl Svaz nabýt dobrou víru, že se stane vlastníkem. Titul k nabytí vlastnického práva k vybudovanému majetku nelze dovozovat ani ze Stanovy. Ze samotného pojmu „vložení“ do Svazu nelze činit žádné závěry ohledně vlastnického práva, neboť do Svazu byl vkládán veškerý majetek obcí, s nímž Svaz hospodařil, a tento majetek mj. generoval finanční zdroje hospodaření (viz body 69 až 71 rozsudku soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 62 A 154/2020-177). Pokud jde o další majetek, Stanovy výslovně hovoří o *hospodaření s vodohospodářským majetkem, ke kterému (Svaz) nabytí vlastnické právo do 31.12.2000*, a s majetkem, který *získal* svou vlastní činností po 31.12.2000. Ani použití pojmu *získal* nezaručuje originární nabytí vlastnictví Svazem.

39. Nepřípadný je rovněž argument žalobce, že Svaz nabyl vlastnické právo na základě postavení stavebníka ve smyslu stavebně právních předpisů. Status stavebníka ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), nebyl vázán na vlastnické právo ke stavbě; osoba stavebníka se nemusí shodovat (a mnohdy ani neshoduje) s vlastníkem stavby (totéž platí i pro úpravu obsaženou v novém stavebním zákoně č. 283/2021 Sb.). Z postavení stavebníka tedy nelze bez dalšího dovozovat vlastnické právo ke stavbě; ostatně žalobce předmětnou argumentaci uplatnil pouze v obecné rovině.
40. Vlastnictví k vodohospodářskému majetku vybudovanému na základě smluv o převodu investorství je podle soudu nutno vykládat v souladu s vůlí smluvních stran, s přihlédnutím k § 38 zákona č. 250/2000 Sb., a se zohledněním textu Stanov. S vložením majetku do Svazu mohou být spojeny jen ty důsledky výslovně předvídané Stanovami (zaevidování, započítání na podíl obce a tomu odpovídají úprava jeho výše, hospodaření s tímto majetkem atd.), které neodporují zákonu.
41. Na tom nic nemění ani smlouva o převodu investorství ze dne 24. 6. 2014 (investiční akce č. 265, ul. Za Humny). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v bodech 45 a 46 rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210, smlouva o převodu investorství ze dne 24. 4. 2014 se co do ujednání o vlastnickém právu k vybudovanému majetku neliší od ostatních smluv o převodu investorství uzavřených mezi Svazem a městysem po 1. 1. 2001 (to ostatně dovodil Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 10 As 266/2023-76). Ohledně vlastnického práva k vodohospodářskému majetku vybudovanému na základě smluv o převodu investorství (včetně smlouvy ze dne 24. 4. 2014) tedy platí závěry rozsudku soudu č. j. 62 A 155/2020-356, že vlastníkem tohoto vodohospodářského majetku je městys. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210 doplnil, že uvedená smlouva obsahuje ujednání, že *„svazek zajistí kompletní realizaci předmětné stavby a po jejím dokončení ji zařadí do majetku Městysu Luka nad Jihlavou vloženého ve svazek“*, je opatřena razítkem městyse, tudíž jím byla nepochybně přijata a zachycuje vůli smluvních stran. Z ničeho nevyplývá, proč by se zrovna tato smlouva měla ve způsobu zařazení majetku po jeho dokončení lišit od ostatních smluv o převodu investorství. Ani účastníci nepředestřeli soudu srozumitelné vysvětlení důvodů, pro které by dohoda o převodu investorství ze dne 24. 6. 2014 ke kanalizaci Za Humny měla obsahovat ujednání v tomto ohledu odlišné od dalších uzavřených smluv. Závěru o vlastnictví městyse i k tomuto vybudovanému majetku ostatně odpovídají i další ustanovení smlouvy, z nichž vyplývá, že o hodnotu vybudovaného vodohospodářského majetku má být zvýšen podíl městyse na nájemném. Dohoda o převodu investorství ze dne 24. 6. 2014 se tak svým obsahem neliší od ostatních dohod o převodu investorství, proto správní orgány nebyly povinny se s ní ve svých rozhodnutích zvláště vypořádávat.
42. Správní orgány tedy správně vycházely z předpokladu, že majetek vybudovaný na základě dohod o převodu investorství je ve vlastnictví městyse.
43. Námitka nesprávného posouzení otázky vlastnictví vodohospodářského majetku není důvodná.

V. C. 2. Existence provozní smlouvy

44. Dále soud hodnotil, zda správní orgány vycházely ze správného předpokladu, že předchozí provozní smlouva uzavřená mezi žalobcem a městysem byla řádně ukončena.
45. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210 vyslovil, že závěry správních orgánů nejsou jasné v tom, jakým právním jednáním mělo dojít k zániku práv a povinností z provozní smlouvy. Upozornil však, že nynější věc se liší od věci posuzované Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 As 266/2023, neboť z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že k ukončení provozní smlouvy došlo a žalovaný v tomto ohledu neshledal žádné pochybení. V nynější věci totiž žalovaný v napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že mezi městysem a žalobcem v dané době není žádný smluvní vztah. Žalovaný nedůvodnost námítky o ukončení provozní smlouvy podpořil odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 4497/2017 týkajícího se ukončení provozní smlouvy z důvodu neplacení nájemného. Žalovaný tak podle Nejvyššího správního soudu zohlednil, že došlo k ukončení provozní smlouvy, a konkrétní způsob jejího ukončení (zda výpovědí nebo odstoupením od smlouvy) označil za nepodstatný vzhledem k závěru, že vlastníkem předmětného vodohospodářského majetku je městys. Přestože tedy napadené rozhodnutí vykazuje dílčí nedostatky, nejedná se o rozhodnutí nepřezkoumatelné.
46. Krajský úřad ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že sám městys tvrdil, že není vázán provozní smlouvou ze dne 17. 12. 1996. I pokud by neplatilo, že vystoupením ze Svazu městys automaticky nenastupuje v předmětné provozní smlouvě na jeho místo, městys v roce 2017 od provozní smlouvy z opatrnosti odstoupil. Dopisem ze dne 13. 3. 2017 vyzval městys žalobce k placení dlužného nájemného dle provozní smlouvy. Na tento dopis žalobce nereagoval a nic nezaplatil. Městys tak dne 9. 5. 2017 odstoupil od provozní smlouvy z důvodu neplacení nájemného. Výzva městyse k placení nájemného i jeho další postup při ukončení smlouvy byl schválen zastupitelstvem (usnesení ze dne 4. 4. 2017); odstoupení od provozní smlouvy bylo schváleno mlčky v radě dne 20. 6. 2017. Tento postup považoval krajský úřad za dostačující. Nadto poznamenal, že povolení k provozování předmětného majetku bylo žalobci pravomocně zrušeno dne 15. 5. 2019. Žalovaný se ztotožnil s krajským úřadem, že městys není ve smluvním vztahu ohledně provozování vodohospodářského majetku se žalobcem.
47. Soud je přesvědčen, že závěr správních orgánů o neexistenci platné provozní smlouvy mezi žalobcem a městysem ob stojí. Jak vysvětlil krajský úřad, platnost provozní smlouvy z 17. 12. 1996 byla ukončena nejpozději v roce 2017, kdy od ní městys odstoupil z důvodů neplacení nájemného, přičemž jednání bylo schváleno příslušnými orgány obce. Soud tak souhlasí se žalovaným, že v době vydání napadeného rozhodnutí mezi žalobcem a městysem žádná provozní smlouva na provozování předmětného vodohospodářského majetku neexistovala. Pro posouzení zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí není určující, k jakému konkrétnímu datu byla provozní smlouva ze 17. 12. 1996 ukončena, resp. jakým způsobem (zda výpovědí či odstoupením od smlouvy). Z pohledu dodržení podmínek podle § 6 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb. je důležitý toliko fakt, že v době vydání napadeného rozhodnutí jiná provozní smlouva k předmětnému vodohospodářskému majetku uzavřena nebyla. Úkony městyse jako vlastníka předmětného vodohospodářského majetku tuto skutečnost potvrzují a žalobci se opak prokázat nepodařilo.

48. Námitka nesprávného posouzení existence jiné platné provozní smlouvy není důvodná.

V. D) K ostatním námitkám

49. Závěrem se soud stručně vyjadřuje k ostatním námitkám.
50. Otázka účastenství žalobce v nynějším řízení byla vyřešena v bodě 36 rozsudku č. j. 4 As 103/2022-89. Z něj plyne, že pro účastenství žalobce coby dosavadního provozovatele kanalizace v řízení svědčila potencialita dotčení na právech. Argumentace osob zúčastněných na řízení tak v tomto směru není důvodná.
51. Ohledně možnosti nabytí vlastnického práva na základě protokolu o předání majetku a dokumentů ze dne 12. 7. 2019 lze odkázat na body 53 a 54 zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210. Zde Nejvyšší správní soud vysvětlil, že tímto protokolem Svaz reagoval na rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 8. 7. 2019, č. j. KUJI 53597/2019, které bylo, jak vyplývá z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2024, č. j. 8 As 260/2023-78, zrušeno ve výrocích II., IV., V., VI. a VII. (ve zbytku byla žaloba zamítnuta) rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2023, č. j. 31 A 120/2019-480. Krajský úřad uvedeným rozhodnutím uložil Svazu povinnost předat městysu majetek v jeho vlastnictví, vložený do hospodaření Svazu (výrok I.). Výrokem II. určil vlastnické právo městyse k majetku, u něhož došlo při budování k převodu investorství na Svaz, a výrokem IV. uložil Svazu povinnost předat tento majetek městysi. Výrokem III. zamítl návrh na určení vlastnického práva k majetku vloženému do Svazu (dle smluv do roku 2000) a majetku privatizovanému. Výrokem V. rozhodl o povinnosti Svazu předat městysi tento majetek. Výrokem VI. uložil Svazu povinnost vydat vyjmenované originály majetkové a provozní evidence k majetku dle výroků I., II. a V. Jak vyplývá z bodu 34 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2022, č. j. 3 Afs 302/2020-54, vodárenská infrastruktura je za podmínky, že ji nelze přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, nemovitou věcí. Vlastnické právo k nemovité věci lze převést smluvně, na základě rozhodnutí nebo může přejít na základě zákona. Uvedený protokol, v němž Svaz vyjádřil pochyby o zákonnosti rozhodnutí krajského úřadu a výslovně uvedl, že tímto protokolem nepřevádí vlastnické právo k majetku uvedenému ve výroku II., IV., V. nebo VI. rozhodnutí krajského úřadu, ani k jakémukoliv jinému majetku, nepředstavuje ani jednu z těchto možností. Je zapotřebí od sebe odlišit rozhodnutí krajského úřadu, kterým o vlastnickém právu rozhodl a stanovil Svazu povinnost předat městysu majetek, od protokolu, jímž bylo toto rozhodnutí realizováno, avšak samotné vlastnické právo jím převáděno nebylo. Předmětný protokol proto nepředstavuje právní jednání či titul, na základě kterého došlo k převodu vlastnictví k vodohospodářskému majetku.
52. K poukazu žalobce na existenci pravomocného rozhodnutí o vlastnictví majetku dle výroku III. rozhodnutí ze dne 8. 7. 2019 soud uvádí, že se nejedná o rozhodnutí dle § 52 odst. 2 s. ř. s., jímž by soud byl vázán. Otázka vlastnictví vodohospodářského majetku, o níž bylo dříve rozhodnuto správním orgánem ve sporném řízení, je nepochybně případem, o kterém si soud může učinit úsudek sám. Tak tomu i v nyní projednávané věci bylo, přičemž soud se ztotožnil se závěry žalovaného, že řešený majetek byl ve vlastnictví městyse. Ostatně jak přílehavě uvedl VAK Loucko, překážka věci rozhodnuté dle § 57 odst. 3 správního řádu se podle judikatury vztahuje toliko na rozhodnutí pozitivní, nikoliv na rozhodnutí negativní (zamítnutí návrhu), jako tomu bylo ve výroku Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

III. zmiňovaného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2023, č. j. 1 As 155/2022-55, nebo nálezný Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. II. ÚS 752/18).

53. K argumentaci žalobce, že vlastníkem vodohospodářského majetku na území městyse je stále Svaz, soud odkazuje na bod 56 zrušujícího rozsudku č. j. 4 As 391/2023-210, kde se soud tvrzenými rozpory v judikatuře Nejvyššího správního soudu zabýval. Lze doplnit, že soud je v nynější věci vázán právními závěry vyslovenými ve zrušujících rozsudcích Nejvyššího správního soudu v této věci dle § 110 s. ř. s., nikoliv jinými rozsudky Nejvyššího správního soudu vztahujícími se k jiným sporům žalobce ohledně vystoupení obcí ze Svazu. Na polemiku žalobce v tomto směru soudu nepřísluší jakkoli reagovat.
54. Vadí-li žalobci, že krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí na podporu svého názoru ohledně existence vlastnického práva městyse odkázal i na usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13.12.2017, č. j. 72 Co 153/2017-650, je nutno vycházet především z toho, že závěry předmětného rozhodnutí si krajský úřad osvojil a věc posoudil shodně. Tomu nebrání ani skutečnost, že z ustálené judikatury plyne, že vypořádání majetkového podílu městyse představuje jeho nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývající z veřejnoprávní smlouvy, o němž jsou příslušné rozhodovat v případě sporu správní orgány, nikoli soudy v civilním řízení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2018, č. j. 10 As 213/2014-187, a ze dne 14. 2. 2018, č. j. 10 As 258/2017-176, č. 3725/2018 Sb. NSS, či usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11, a ze dne 19. 6. 2018, č. j. Konf 9/2018-8).
55. Pokud jde o žalobní námitku vad smlouvy č. 1/2016, včetně dodatků, předložených VAK Loucko, tak krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ve smlouvě o provozování a nájmu vodohospodářského majetku č. 1/2016 ze dne 2. 12. 2016 je uvedeno, že byla schválena radou městyse dne 19. 4. 2016 (usnesení č. 285/2016/RM). Dále shrnul, že byly předloženy dodatky č. 3 a 5 ke smlouvě s výpisem z usnesení rady městyse. Krajský úřad nepochyboval o pravosti těchto dokladů. Přestože žalovaný se námitkou platnosti této smlouvy v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval, vycházel z toho, že mezi městysem a žalobcem neexistuje provozní smlouva a že městys je oprávněn vybrat si provozovatele vodohospodářské infrastruktury, přičemž na str. 5 napadeného rozhodnutí potvrdil závěr krajského úřadu, že VAK Loucko splňuje požadavky na provozovatele vodohospodářského majetku. Soud je přesvědčen, že za situace, kdy obstál závěr správních orgánů, že vodohospodářský majetek byl ve vlastnictví městyse, lze přisvědčit závěru žalovaného i krajského úřadu, že městys byl oprávněn vybrat si provozovatele kanalizací za splnění podmínek dle § 6 zákona č. 274/2001 Sb. a je nutné respektovat jeho vůli. Pokud v řízení o žádosti VAK Loucko byla předložena provozní smlouva č. 1/2016 včetně dodatků dokládající vůli městyse, aby na jeho území provozoval vodohospodářský majetek VAK Loucko, nebylo nezbytně nutné vyžadovat od žadatele další podklady, které by platnost provozní smlouvy na veškerou vodohospodářskou infrastrukturu bezpodmínečně potvrdily. Doklady doložené VAK Loucko k žádosti ze dne 10. 1. 2019 i podle soudu byly dostatečné pro vydání rozhodnutí v nynější věci. Ostatně, jak přílehavě konstatoval krajský úřad na str. 14 svého rozhodnutí, v nynější věci je nutno s ohledem na četnost a

délku sporů souvisejících s vystoupením obcí ze Svazu akcentovat vůli vlastníka vodohospodářského majetku, ale rovněž zásadu ekonomie řízení.

56. Ke konstatování osob zúčastněných na řízení, že rozhodnutí správních orgánů, kterými je žalobci rušeno povolení k provozování vodohospodářského majetku, jsou věcně správná, postačuje uvést, že tato rozhodnutí nejsou předmětem nyní posuzované věci.
57. Co se týče důkazních návrhů, žalobce ve svých podáních odkazoval na listiny, které jsou součástí správního spisu; jeho obsahem soud ve správním soudnictví nedokazuje (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.12.2018, č. j. 4 As 113/2018-39). Co se týče listin, které nejsou součástí správního spisu (zejm. ohledně platnosti a prodloužení provozní smlouvy), tyto skutečnosti nejsou mezi účastníky řízení sporné, proto jimi soud nedokazoval (§ 120 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.). Pokud jde o návrhy na dokazování rozhodnutími soudů, ty jsou soudu známy z jeho úřední činnosti. Nadto se nejedná o důkazní návrhy ke skutkovým otázkám, proto jimi soud dokazování neprováděl. Pokud jde o listiny připojené k vyjádření VAK Loucko ze dne 29. 9. 2025, ty se týkají vypořádání majetku mezi Svazem a obcí Bítovčice, tudíž netýkají se sporu nynějšího městyse se žalobcem, resp. Svazem. Pro nynější věc jsou proto nepodstatné, proto ani těmito listinami soud pro nadbytečnost nedokazoval.

VI. Závěr a náklady řízení

58. Soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
59. O nákladech řízení před soudem i před Nejvyšším správním soudem bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný byl žalovaný, tomu však nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
60. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*). V řízení o obou kasačních stížnostech však byly osoby zúčastněné v postavení účastníka řízení (stěžovatele), proto je nutno o jejich nákladech za toto řízení rozhodnout v režimu § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož osoby zúčastněné na řízení podporovaly žalovaného, lze zamítnutí žaloby považovat za jejich celkový úspěch ve věci. Soud proto osobám zúčastněným na řízení přiznal náhradu nákladů řízení účelně vynaložených v řízeních o obou kasačních stížnostech před Nejvyšším správním soudem vůči procesně neúspěšnému žalobci. Za takové náklady přitom soud u obou osob zúčastněných na řízení považoval náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku za obě kasační stížnosti 2 × 5000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení za úkony nezbytně nutné v rámci předmětných řízení (učiněné do 31. 12. 2024), tj. převzetí a přípravu věci a podání kasačních stížností ve věcech sp. zn. 4 As 103/2022 a sp. zn. 4 As 391/2023 podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, tj. 3 × 3100 Kč a náhradu hotových výdajů s těmito úkony spojenými 3 × 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady řízení každé z osob zúčastněných na řízení, které je povinen uhradit procesně neúspěšný žalobce, činí 20 200 Kč. Další procesní podání osob zúčastněných na řízení před Nejvyšším správním soudem vnímá soud jako nadbytečná a repetitivní, proto

za ně náhradu nákladů řízení nepřiznal. K zaplacení náhrady nákladů řízení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je kasační stížnost přípustná (§ 102 s. ř. s.) Nepřípustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. listopadu 2025

Petr Šebek v.r.
předseda senátu